

לפרשת כי-תשא

א. משה מתמהמה בראש ההר, ככה זה כשמדברים עם אלהים. למטה, על הארץ, העם מתגעגע, מפחד, מרגיש נטוש ומחפש תחליף. בעזרת אהרון הם בונים להם עגל זהב וקוראים לו אלהים. משה, שובר בזעם את מכתב האלהים, את לוחות הברית, ומעניש את בני עמו.

ב. ויהי כאשר קרב אל-הַמִּחֲנֶה, וַיֵּרָא אֶת-הָעֵגֹל, וּמַחֲלֹת; וַיַּחַר-אַף מֹשֶׁה, וַיִּשְׁלַךְ מִיָּדוֹ אֶת-הַלַּחֹת, וַיִּשְׂפֹר אֹתָם, פַּחַת הַהָר. וַיִּקַּח אֶת-הָעֵגֹל אֲשֶׁר עָשׂוּ, וַיִּשְׂרֹף בְּאֵשׁ, וַיִּטְחֵן, עַד אֲשֶׁר-דָּק; וַיִּזֶר עַל-פְּנֵי הַמַּיִם, וַיִּשְׂקֵן אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. [שמות ל"ב, 19 – 20]

ג. טעות. טועים. טעינו. חשבנו שעגל הוא האלהים. רצינו לגעת במי שהוציאנו במצרים, לחולל סביבו בשמחה, להביא לו מנחות תודה. ממה נעלבת משה? על מה אתה כועס ה'? זה לא אלהים אמיתי שמתחרה בכם, זה פסל של פרה עשוי זהב...

ד. רבתי עם תפוח אדמה / מאיה בז'ראנו

רַבְתִּי עִם תְּפוּחַ אֲדָמָה,

בְּעֵצָם עִם

שְׁנֵי תְּפוּחֵי אֲדָמָה

הֵם רַק דִּמּוּי,

חֲבָל

כִּי לוֹ הָיוּ בְּאֵמַת תְּפוּחֵי אֲדָמָה

לֹא הָיִיתִי רַבָּה אֹתָם